

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jany Kajzrové a Mgr. Jana Podaného v exekuční věci

oprávněných:

a) **Z** [redacted] **K** [redacted], narozen dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]

b) **M** [redacted] **K** [redacted], narozen dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
oba zastoupeni JUDr. Blankou Schöblovou, advokátkou
sídlem Jaselská 205/25, 602 00 Brno

proti
povinnému:

Ing. Z [redacted] **K** [redacted], narozen dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Hoblem
sídlem náměstí Jana Žižky z Trocnova 2/2, 286 01 Čáslav

pro běžné výživné, o návrhu povinného na zastavení exekuce,
o odvolání oprávněných proti usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 1.2.2018, č.j. 83
EXE 1600/2016-226,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se mění ve výroku II. tak, že povinnému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se mění ve výroku III. tak, že soudnímu exekutorovi se právo na náhradu nákladů exekuce nepřiznává.
- III. Jinak se usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. potvrzuje.
- IV. Oprávnění jsou povinni zaplatit povinnému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 1.270 Kč, k rukám zástupce povinného, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Kutné Hoře usnesením ze dne 1.2.2018, č.j. 83 EXE 1600/2016-226 (dále jen „usnesení soudu prvního stupně“), zastavil k návrhu povinného exekuci, jež byla nařízena na majetek povinného, a to z důvodu, že v době zahájení exekučního řízení k návrhu oprávněných ze dne 13.10.2016 zde nebyla žádná splatná vykonatelná pohledávka oprávněných na běžném výživném, pro které byl návrh na exekuci podán. Soud prvního stupně připomněl, že exekuční titul, na základě něhož byl exekuční návrh podán, rozsudek Okresního soudu v Břeclavi ze dne 22.6.2016, č.j. 0 P 12/2016-408, byl povinnému doručen dne 16.8.2016. Podle tohoto rozsudku byla povinnému uložena povinnost hradit běžné výživné na oba nezletilé celkem ve výši 7.000 Kč měsíčně vždy k 5. dni v měsíci předem. První (předběžně) vykonatelná pohledávka na běžném

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Jirků

výživném byla splatná dne 5.9.2016, přičemž povinným byla uhrazena ve dvou platbách dne 12.9.2016 a dne 20.9.2016. Pohledávka na běžném výživném za měsíc říjen 2016 byla splatná dne 5.10.2016 a byla uhrazena dne 4.10.2016. V době podání exekučního návrhu dne 13.10.2016 tak zde žádá vykonatelná pohledávka (na vymáhaném) běžném výživném splatná nebyla. Podle § 268 odst. 1 písm. g) občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu (dále jen „exekuční řád“), bylo proto návrhu povinného na zastavení exekuce vyhověno. Ve výroku II. pak soudní prvního stupně přiznal povinnému proti oprávněným právo na náhradu nákladů exekučního řízení ve výši 5.800 Kč, tj. tak, jak byla povinným požadována, a ve výroku III. rozhodl o nákladech exekuce ve výši 28.108,30 Kč, které byly uloženy ve prospěch soudního exekutora k zaplacení procesně neúspěšným oprávněným.

2. Proti usnesení soudu prvního stupně podali oprávnění včasné odvolání. V něm apelovali na to, že nelze přijmout, aby se jakožto nezletilé děti ocitali v existenčních problémech v důsledku laxního přístupu jejich otce, povinného, k plnění jeho vyživovací povinnosti. V daném směru bylo v odvolání poukazováno taktéž na rozdíl v příjmech rodičů nezletilých dětí, kdy povinný otec disponuje měsíčně příjmem přes 40.000 Kč, zatímco matka nezletilých jen s dávkami ve výši 7.400 Kč. Oprávnění zdůrazňovali nikoli řádné a nevčasné plnění vyživovací povinnosti před podáním exekučního návrhu, kdy i v případě prvního výživného po doručení exekučního titulu povinnému za září 2009 nebylo plněno včas. Oprávnění připomínali, že se nejednalo o jediný či první excés, ale naopak o standardní přístup povinného k vyživovací povinnosti, přičemž jen nařízení exekuce zajistilo pravidelnost příjmů nezletilých dětí (oprávněných) na výživném, a jednalo se tak o jediný možný způsob, jak zajistit, aby povinný přispíval na jejich výživu řádně a včas. Dále upozorňovali, že byť byl exekuční návrh podán pouze pro vymození běžného výživného, povinný dlužil k datu podání návrhu na exekuci oprávněným výživné za minulé období od měsíce února 2015 až do srpna 2016, kdy jím bylo plněno pouze částečně. Pokud by tedy nebyla zajištěna pravidelnost plateb výživného pro oprávněné prostřednictvím exekuce, přetrvávala by situace nastolená povinným od února 2015, kdy skončilo soužití povinného s matkou nezletilých oprávněných a kdy výživné řádně a pravidelně hrazeno nebylo, a povinný by se rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 22.6.2016, č.j. 0 P 12/2016-408, ani poté dle oprávněných neřídil. O tom dle jejich názoru svědčí i ta okolnost, že povinný, ač byl dne 22.6.2016 přítomen při vyhlásování rozsudku, jenž je v tomto řízení exekučním titulem, a od června 2016 mu tedy byla známa povinnost platit soudem stanovené výživné vždy ke každému 5. dni v měsíci, se tímto rozsudkem neřídil a výživné za červenec 2016 uhradil až 21.7.2016 a za srpen dne 19.8.2016. Daným rozsudkem se pak neřídil ani po jeho doručení dne 16.8.2016, když výživné za měsíc září uhradil nikoli v soudem určené lhůtě k 5. dni v měsíci, ale opožděně, ve dvou platbách dne 12.9.2016 a 20.9.2016. S ohledem na podané odvolání oprávněných proti danému rozsudku ve věci (tímto rozsudkem určeného) dlužného výživného podali oprávnění návrh na exekuci pouze pro běžné výživné (nikoli též pro výživné dlužné), nicméně v době podání exekučního návrhu dlužil povinný oprávněným nejméně 16 x 3.000 Kč, resp. nedoplatek na výživném za dobu od 17.2.2015 do 30.11.2017 činil celkem 61.265 Kč. Dodnes pak povinný nevyvinul sebemenší snahu alespoň o částečnou úhradu dlužného výživného. Povinný otec si dle oprávněných neuvědomuje (ignoruje), že předmětné výživné je příjmem právě nezletilých dětí, a nikoli jejich matky, je určeno k úhradě jejich potřeb, a plnění vyživovací povinnosti nemůže být odsunuto z důvodů plnění závazků převzatých povinným k vytváření jeho vlastního majetku. S ohledem na dosavadní (do doby podání exekučního návrhu) vysoce laxní přístup povinného k placení výživného proto oprávnění navrhovali změnu usnesení soudu prvního stupně tak, aby nadále bylo v exekuci pokračováno, a povinnost náhrady nákladů řízení i exekuce byla uložena k zaplacení povinnému.
3. Povinný se vyjádřil k odvolání oprávněných tak, že odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.12.2005, sp.zn. 20 Cdo 194/2005, a poukázal na to, že po doručení předmětného

rozsudku jeho právní zástupkyni se vzhledem ke svému rehabilitačnímu pobytu dozvěděl o své povinnosti až později, splnil ji pak platbami 9.9.2016 a 19.9.2016, a za měsíc říjen 2016 již stanovené výživné uhradil řádně a včas. Ani z návrhu na nařízení exekuce se dle povinného nepodávalo, že by nějaké běžné výživné dlužil, navrhoval proto potvrzení usnesení soudu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo podle § 212 a § 212a odst. 1, 5, 6 o.s.ř. a shledal odvolání oprávněných ve věci samé nedůvodným. K projednání odvolání nebylo třeba nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř.).
5. Z obsahu spisu se podává, že nezletilí oprávnění, zastoupeni svou matkou D. K., a právně zastoupeni zvolenou advokátkou JUDr. Blankou Schöblovou, podali proti povinnému dne 13.10.2016 návrh na nařízení exekuce datovaný 28.9.2016, a to podle v té době nepravomocného rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 22.6.2016, č.j. 0 P 12/2016-408. Uvedeným rozsudkem bylo povinnému uloženo přispívat na výživu oprávněných celkem částkou 7.000 Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 5. dne v kalendářním měsíci předem k rukám matky. Exekuční návrh byl podán k vymožení běžného výživného nezletilých oprávněných v celkové výši 7.000 Kč měsíčně, a to počínaje měsícem říjnem 2016, a pro náklady oprávněných v exekuci. Soud prvního stupně vyšel správně ze zjištění, že exekuční titul, shora uvedený rozsudek Okresního soudu v Břeclavi, byl povinnému doručen dne 16.8.2016, a první vykonatelná splátka výživného, pro něž mohl být tento rozsudek odsuzující k plnění běžného výživného (předběžně) vykonán, se tak týkala zářijové splátky, splatné 5.9.2016. Povinný, byť pozdě a nikoli v soudem určené době splatnosti, dané zářijové výživné ještě před podáním exekučního návrhu uhradil, a dále pak před podáním exekučního návrhu uhradil řádně a včas i (do doby podání exekučního návrhu splatné) výživné za měsíc říjen 2016. Soud prvního stupně tak správně uzavřel, že v době podání exekučního návrhu zde nebyl žádný dluh na běžném výživném, pro který by bylo lze vést exekuci pro běžné výživné.
6. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
7. Podle § 160 odst. 2 o.s.ř. odsoudil-li soud k opěťujícímu se plnění v budoucnu splatných dávek, je třeba je plnit, jakmile se podle rozsudku stanou splatnými.
8. Podle § 162 odst. 1 o.s.ř. předběžně vykonatelné jsou rozsudky odsuzující k plnění výživného nebo pracovní odměny za poslední 3 měsíce před vyhlášením rozsudku.
9. Podle § 37 odst. 2 exekučního řádu oprávněný může podat exekuční návrh podle tohoto zákona, a)
a) nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul podle tohoto zákona, a
b) není-li exekučním titulem rozhodnutí o péči o nezletilé děti, ve věcech ochrany proti domácímu násilí, orgánů Evropské unie nebo cizí rozhodnutí; exekuční návrh lze však podat tehdy, má-li být exekuce vedena podle rozhodnutí o výživném na nezletilé děti nebo podle cizího rozhodnutí, u něhož bylo vydáno prohlášení vykonatelnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy nebo rozhodnuto o uznání.
10. Obdobně podle § 251 odst. 1 věta první o.s.ř. nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.
11. Soudní výkon rozhodnutí lze nařídit jen tehdy, je-li exekuční titul vykonatelný, což předpokládá mj. uplynutí lhůty k plnění. Nejvyšší soudu ve své ustálené rozhodovací praxi opakovaně dospěl

k závěru, že rozsudky odsuzující k plnění výživného jsou podle ustanovení § 162 odst. 1 o.s.ř. předběžně vykonatelné, tj. lze je vykonat bez ohledu na právní moc, přičemž splatnost první v budoucnu splatné dávky výživného (běžného výživného) nastává nejdříve po doručení písemného vyhotovení rozsudku povinnému účastníku (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.12.2005, sp. zn. 20 Cdo 194/2005, na něž příležitostně odkázal i soud prvního stupně, či např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14.5.2014, sp.zn 21 Cdo 1342/2014). I v případech předběžně vykonatelných rozsudků je však pro úspěšné vedení exekuce či výkonu rozhodnutí ve smyslu citovaného § 37 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, resp. § 251 odst. 1 věta první o.s.ř., nutné, aby ke dni zahájení řízení podáním návrhu zde existoval dluh po lhůtě k plnění, jinými slovy, aby povinný nesplnil dobrovolně, co mu ukládá (i předběžně) vykonatelné rozhodnutí. V předmětné věci v době podání exekučního návrhu žádný dluh na vymáhaném běžném výživném povinného netížil. Předběžně vykonatelné splátky běžného výživného, pro které bylo možno exekuci vést, tj. splátky splatné po doručení předmětného rozsudku, byly v době podání exekučního návrhu ze strany povinného uhrazeny. Provádění exekuce pouze pro běžné (v budoucnu splatné) výživné je tak v tomto případě vyloučeno, neboť povinný v této části exekuční titul neporušil. Není tedy splněn zákonný předpoklad nařízení exekuce (výkonu rozhodnutí), totiž že povinný dobrovolně nesplnil (právě v části, pro kterou je exekuce navrhována) to, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

12. Odvolací soud se proto ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že v daném případě jsou dány předpoklady pro zastavení exekuce, a postupem dle § 219 o.s.ř. výrok I. napadeného usnesení soudu prvního stupně o zastavení exekuce potvrdil. Pouze po právní stránce odvolací soud hodnotil daný důvod pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., podle něhož výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je výkon rozhodnutí nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. Tímto jiným důvodem je, jak již vyloženo shora, nedostatek zákonného předpokladu pro vedení exekuce (výkonu rozhodnutí), spočívajícího ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) exekučního řádu a § 251 odst. 1 věta první o.s.ř. v tom, že povinný nesplnil dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul (vykonatelné rozhodnutí).
13. Pokud oprávnění poukazovali na to, že sice běžné výživné bylo od podání exekučního návrhu řádně plněno, avšak toto je pouze důsledkem nařízené exekuce, zatímco v období před tím tomu tak nebylo, a povinný má navíc stále vůči nim dluh na výživném za období předcházející období, pro něž je výživné vymáháno, není tato argumentace právně významná právě vzhledem k předmětu daného exekučního řízení, jímž není vymáhání takového dlužného výživného. Jinými slovy, není podstatné, zda povinný nesplnil určitou část soudem uložené povinnosti, která však není předmětem exekučního návrhu a která proto není v tomto exekučním řízení vymáhána. Podstatné je pouze to, že (ne)splnil právě tu povinnost, jejíž nucený výkon cestou exekuce je navrhován. Případně absentující podmínku k vedení exekuce dle určitého návrhu, spočívající v nesplnění uložené povinnosti, nelze zhojovat či dohánět poukazem na to, že povinný má jiné (v tomto řízení však nevymáhané) dluhy vůči oprávněným.
14. Ani pouhé obavy oprávněných, jakkoli s ohledem na předchozí nedbalý přístup povinného k plnění jeho vyživovací povinnosti opodstatněné, ohledně dalšího řádného a včasného plnění soudem uloženého výživného nemohou být samy o sobě důvodem k provádění exekuce, pokud nebyl dán předpoklad spočívající v nesplnění vykonatelné povinnosti (jež je předmětem exekuce) uložené exekučním titulem povinnému. Pokud již pak taková exekuce zahájena byla, je zde důvod pro její zastavení dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř.
15. Odvolací soud nicméně přihlédl k těmto širším okolnostem věci při rozhodování o rovněž napadených výrocích II. a III. usnesení soudu prvního stupně o nákladech řízení mezi účastníky a o nákladech exekuce, které by měla v souladu s § 89 exekučního řádu zásadně hradit jakožto

strana, která zavinila zastavení exekuce, v tomto případě strana oprávněná. Z obsahu daného exekučního titulu se podává (a mezi účastníky o tomto ani nebylo sporu), že za dobu předcházející říjnu 2016 nebylo povinným výživné hrazeno pravidelně a ve výši následně oprávněným přiznané daným exekučním titulem, a dokonce i první předběžně vykonatelná dávka výživného po doručení exekučního titulu povinnému nebyla řádně a včas uhrazena, ačkoli si z předchozího průběhu daného řízení a po vyhlášení daného rozsudku (exekučního titulu) musel být povinný vědom jak výše soudem stanoveného výživného, tak doby jeho splatnosti. Odvolací soud tak shledal důvodnými a opodstatněnými obavami oprávněných (jejich matky), že povinný ani poté, co mu byl rozsudek soudu ve věcech péče o nezletilé oprávněně doručen, nebude tento respektovat a dobrovolně stanovenou povinnost výživného plnit nebude, a to i v kontextu povinným podaného odvolání proti exekučnímu titulu. Současně pak přihlédl k tomu, že oba nezletilí oprávnění, synové povinného, jsou velmi útlého věku, zcela odkázaní ve svých potřebách právě na své rodiče. Mezi příjmy rodičů, z nichž mohou být potřeby nezletilých uspokojovány (u povinného především v rámci stanoveného výživného), je pak značný rozdíl v neprospěch matky, pobírající pouze sociální dávky, která je přitom s ohledem na svěřením nezletilých oprávněných do své péče tím rodičem, jenž reálně tyto potřeby zajišťuje. V důsledku uvedené disproporce v příjmech rodičů je však matka odkázaná finančně při zajišťování potřeb nezletilých výrazně právě na pravidelné plnění vyživovací povinnosti ze strany povinného otce. S ohledem na věk nezletilých pak u těchto nelze očekávat žádný pravidelný příjem či větší majetek. Vedení daného exekučního řízení bylo nadto rovněž vzhledem k věku nezletilých oprávněných iniciováno jejich matkou jakožto jejich zákonnou zástupkyní. Náhrada nákladů řízení a nákladů exekuce však může být uložena k zaplacení dle aktuální procesní úpravy nikoli matce nezletilých, ale pouze přímo nezletilým oprávněným. Odvolací soud při zvážení veškerých těchto popsanych okolností, tedy jak osobní, majetkové a příjmové situace nezletilých oprávněných na straně jedné a současně značně odlišné příjmové situací na straně povinného, tak opodstatněných obav oprávněných (jejich matky), založených na tom, že do doby předcházející říjnu 2016, v němž byl exekuční návrh podán, povinný své zákonné vyživovací povinnosti vždy řádně a včas nedostál, a výživné hradil nikoli pravidelně, ale se zpožděním, shledal v těchto okolnostech důvody hodné zvláštního zřetele k použití ustanovení § 150 o.s.ř. a výjimečnému nepřiznání náhrady nákladů exekučního řízení procesně úspěšnému povinnému, který by jinak dle § 89 exekučního řádu měl na tuto náhradu nárok.

16. Z uvedených důvodů přistoupil odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. per analogiam ke změně výroku II. usnesení soudu prvního stupně a povinnému náhradu nákladů exekučního řízení proti oprávněným nepřiznal.
17. Ze shodných důvodů, v souladu s § 150 o.s.ř., přistoupil odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. per analogiam rovněž ke změně výroku III. usnesení soudu prvního stupně a soudnímu exekutorovi výjimečně nepřiznal proti nezletilým oprávněným, kteří po procesní stránce zavinili zastavení exekuce, nárok na náklady exekuce.
18. Při rozhodování o nákladech odvolacího řízení však odvolací soud již důvody pro použití § 150 o.s.ř. a nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení procesně úspěšnému povinnému neshledal. Potvrzované rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku I. napadeného usnesení o zastavení exekuce bylo shledáno věcně správným, shodně jako důvody tohoto rozhodnutí v jeho odůvodnění soudem prvního stupně uváděné. Bylo na důkladném uvážení oprávněné strany, zda k podání odvolání přistoupí, a zda má k tomuto postupu dostatečně pádné argumenty. V daném odvolacím řízení již nebylo nadto možno přihlížet ani k (původně opodstatněným) obavám oprávněných o další (ne)řádné a (ne)včasné plnění vyživovací povinnosti, když tato byla v průběhu exekučního řízení, jak se podává z obsahu exekučního spisu, nadále řádně povinným plněna. Lze tak doufat, že i bez tlaku exekuce napříště již povinný otec bude vůči svým dětem

(nezletilým oprávněným) plnit svou (základní) výživovací povinnost odpovědně a čestně a této dostojí v zájmu svých dětí vždy řádně a včas.

19. Procesně v odvolacím řízení úspěšnému povinnému tak byla přiznána podle § 142 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 151 odst. 1 o.s.ř. náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 970 Kč (1/2 z 1.940 Kč) za jeden úkon právní služby (písemné vyjádření k odvolání) a 300 Kč na náhradě hotových výdajů, tj. celkem ve výši 1.270 Kč, a to dle § 7, § 8 odst. 4 (počítáno z punkta hodnoty splátek výživného po 7.000 Kč měsíčně od 10/2016, od kdy bylo výživné dle návrhu vymáháno, do 12/2016 včetně, tj. dávek splatných v době pověření soudního exekutora), § 11 odst. 2 písm. e) vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchytil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Kutné Hoře.

Praha 25. dubna 2018

Mgr. Roman Fremr v.r.
předseda senátu